

ਸਵਾਲ:

“ ‘ਨਵੇਂ ਅਹਿਦ’ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਦਾ ਕੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ? ”

ਜਵਾਬ:

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਜਿਸ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ‘‘ਨਵੇਂ ਨੇਮ’’ ਦੀ ਨਬੂਵਤ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫ਼ਰਕ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਨੇਮ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ।

ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਕਰੀਬਨ 900 ਸਾਲ (ਲਗਭਗ 1446 ਈ. ਪੂ.), ਪਰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਿੱਲਾ ਨਾਲ ਜੜਨ (ਕੁਲੱਸੀਆਂ 2: 14) ਦੇ ਛੇ ਕੁ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ (ਲਗਭਗ 597 ਈ. ਪੂ.) ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਅਨਾਨੋਤ ਦੇ ਇਕ ਯਾਜਕ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਬੂਵਤ ਦਾ ਇਹ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ:

ਵੇਖੋ, ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ... ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ। ਉਸ ਨੇਮ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਓ ਦਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਭਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਵਾਂ, ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਂਧੜ ਸਾਂ, ... ਇਹ ਉਹ ਨੇਮ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ, ... ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਹੋਣਗੇ। ਫੇਰ ਕਦੀ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਖਲਾਏਗਾ ਭਈ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇ ਤੀਕ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਗੇ, ... ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਫੇਰ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ (ਯਰਮਿਯਾਹ 31:31-34)

ਇਸ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ, ¹ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਅਹਿਦ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਨ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਖ਼ੂਬੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ: (1) ਇਹ ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 33), (2) ਇਸ ਨਾਲ ਖ਼ੁਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਬਣਨਾ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 33), (3) ਇਹ ਨੇਮ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 34), ਅਤੇ (4) ਇਸ ਨਾਲ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਆਇਤ 34)।

ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਨੇਮ

ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਭਾਵ ਮਿਸਰੀ ਕਾਗਜ਼ ਦਿਆਂ ਪੱਤਰਿਆਂ (ਪਿਪੇਰਸ) ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਕੂਚ 24:4-7, 12; 34:28)। ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਵਾਂ ਅਹਿਦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਬਾਹਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਵਾਂ ਅਹਿਦ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ ਬਾਹਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਜਾ ‘ਅੰਦਰ’ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਅਹਿਦ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੀ ਜਦਕਿ ਦੂਜਾ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜਾ ਨੇਮ ਅਦਿੱਖ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਸਕੂਟਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਸਕੂਲ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਿਆਂ ਸੌਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਸਪੀਡ ਨਾਲ ਸਕੂਟਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਰੇਕ ਮਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਸਕੂਟਰ ਘੁੰਮ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਰੁਕਦੇ ਰੁਕਦੇ ਇਕ ਕਾਰ ਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਗ ਗਈ! ਸਕੂਟਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਫੁਲ ਗਏ। ਉਸ ਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ! ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੜਕ ਕੰਢੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਾਈਨਬੋਰਡ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ‘ਅੱਗੇ ਸਕੂਲ ਹੈ- ਰਫਤਾਰ 15 ਕਿਲੋਮੀਟਰ।’ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੌਲੀ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿੱਕਲਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ।

‘ਨਵਾਂ ਨੇਮ’ ਨਵਾਂ ਅਹਿਦ ਨਹੀਂ ਹੈ

‘ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨੇਮ’ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਛਪੀਆਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਅਹਿਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਨਵੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਜਾਂ ਅਹਿਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨਵੇਂ ਅਹਿਦ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਅਹਿਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵੇਲੇ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9: 19, 20), ਉਵੇਂ ਹੀ ਲਹੂ ਨਹੀਂ ਛਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਹਿਦਨਾਮੇ ਦੇ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਛਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲਾ ਨਵਾਂ ਨੇਮ

ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਸਿਓਨ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਉੱਕਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:4, 14, 22) ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੰਨ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:37, 41; KJV)। ਉਸ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉੱਕਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਅਹਿਦ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਲਹੂ ਨਹੀਂ ਛਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਲਹੂ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਛਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:22; 12:24; 1 ਪਤਰਸ 1:2)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਵਚਨ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ

ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਵੱਧ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਛਿਆਹਠ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਜਦ ਸਤਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ਸੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਲਗਭਗ 96 ਈ. ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਅਹਿਦ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਇਕ ਸਮਝੌਤੇ, ਰਾਜ਼ੀਨਾਮੇ ਜਾਂ ਅਹਿਦ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਵਿਖਾਈ ...ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਉਸ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਅਹਿਦ ਜਾਂ ਮੁਆਇਦੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਹਰ ਮੁਆਇਦਾ ਦੂਜੇ ਹਰ ਮੁਆਇਦੇ ਨਾਲੋਂ ਫਰਕ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਅਹਿਦ ਹੈ ਇੱਕੋ ਅਹਿਦ ਸਨ।

ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ‘ਇੰਜੀਲ ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨੇਮ’ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਛਾਪਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਅਹਿਦਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਮੁੱਖ ਫਰਕ ਉਹ ਥਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਹਿਦ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹ ਇਲਾਹੀ ਖ਼ਿਆਲ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਦੂਜਾ ਨੇਮ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਛਾਪਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਉਨਤਾਲੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਭਰਮ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਛਾਪਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:3 ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ: ‘ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਾਸ ਰੂਪੀ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ।’ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਲੀ ਜਿਲਦਬੱਧ ਕਿਤਾਬ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਮੁਕਤੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 6:63), ਪਰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਾਸ ਰੂਪੀ ਫੱਟੀਆਂ ਭਾਵ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਆਤਮਾ ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਲੂਕਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।)

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਾਰਾਜ਼ ਉੱਤੇ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੜ੍ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੱਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਮਾਸ ਰੂਪੀ ਪੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਕ ਚਰਚਿਤ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਕ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਖੂਬਸੂਰਤ, ਸਫ਼ੇਦ, ਚਮੜੇ ਦੀ ਜਿਲਦ ਵਾਲੀ ਬਾਈਬਲ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰ ਨੇ ਉਸ

ਸਫ਼ੇਦ ਬਾਈਬਲ ਉੱਤੇ ਲਾੜੀ ਅਤੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਰਖਵਾ ਕੇ ਇਕ ਫੋਟੋ ਲੈ ਲਈ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜੋੜੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਬਾਈਬਲ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੋਵੇਗੀ।’’ ਬੇਸ਼ਕ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਫ਼ੇਦ ਚਮੜੇ ਵਿਚ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਨੀਮੂਨ ਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸ ਸਫ਼ੇਦ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਇੰਗਰੂਮ ਵਿਚ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਕਦੇ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕਦੇ ਬਾਈਬਲ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜਵਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਤੇ ਲੱਟੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਸਫ਼ੇਦ ਬਾਈਬਲ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪਈ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਹੰਝੂ ਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਤਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤਦ ਤਕ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਗੀਣ ਹੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਭਲੇ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4: 12; ਲੂਕਾ 8: 15)।

ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ

ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਫ਼ਰਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਥਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਫ਼ਰਕ ਉਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਸੀ: ‘‘ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਹੋਣਗੇ’’ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31: 33੯)। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਸੀ। ਅਦਨ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹੀ ਚਾਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਣ ਤਕ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਦਾ ਅਨੰਦ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਹਨੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਤਕ (ਉਤਪਤ 5: 22), ਅਦਨ ਵਿਚ ਆਦਮ ਵਾਂਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਸਨ (ਜਿਵੇਂ ਸਮੂਏਲ, ਯੂਸੁਫ਼, ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ) ਜਿਹੜੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇਹ ਅਨੰਦ ਭਰੀ ਸੰਗਤੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸੰਭਵ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਆਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਭ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6: 16)।

ਜੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘‘ਤੂੰ ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈਂ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 11: 42)। ਇਕ ਚੌਕਸ ਮਸੀਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਚਾਹੁਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੈ: ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਨੇੜੇ ਹੈ’’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4: 5)। ਇਹ ਦਿਲੇਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਨੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4: 6, 7)। ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ

(ਜੁਹੰਨਾ 14:23)। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਭਾਵ ‘‘(ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ) ਨਿੱਜ ਪਰਜਾ’’ (1 ਪਤਰਸ 2:9) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਕਹਿਣ ਤੋਂ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:11) ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਖਵਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਾਉਂਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰਿਆ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਹੋਣਗੇ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:16; ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:7)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬੇਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਵੀ ਸਭ ਗਿਣੇ ਹੋਏ ਹਨ’’ (ਮੱਤੀ 10:30)। ਕਈ ਲੋਕ ਹਾਸੇਹੀਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਐਨਾ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਖ਼ੁਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨੇੜਤਾ, ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ

ਤੀਜਾ ਫ਼ਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਸਮੂਏਲ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਸਮੂਏਲ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਇਬਰਾਨੀ ਸਨ, ਭਾਵ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨੇਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਏਲੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿਚ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਵਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਮੈਂਬਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ‘‘ਭਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸੱਭੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਨਗੇ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:11)।

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦੇ ਦਿਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ। ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘਟਨਾ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ‘‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:41), ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਵਜੰਮਿਆਂ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:36)।

ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਦਰੋਗਾ। ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਦਰੋਗੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਣੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਜਵੰਮੇ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਤੀਜਾ ਫ਼ਰਕ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵ ਜੰਮੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੌਣ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦਰੋਗੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:32) ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣ ਗਏ।

ਸਮੂਹਵਾਦ ਨਹੀਂ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੌਮੀ ਜਾਂ ਪਰਵਾਰਿਕ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਲਕਿ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਪੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦਰਮਿਆਨ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀ ਮੁਆਇਦਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਮੂਹਵਾਦ (ਬਰਾਦਰੀ) ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਜਠੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਭ ਲੋਕ ਬਚਾਏ ਜਾਣ, ਮਸੀਹੀਅਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂਪਣ ਦੀ ਚੌਥੀ ਗੱਲ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ‘‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਫੇਰ ਕਦੇ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ’’ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:34; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:12; 10:17 ਵੀ ਵੇਖੋ)।

ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਗੱਲ

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ‘‘ਬਿਨਾ ਲਹੂ ਵਹਾਏ ਮਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:22); ‘‘ਅਣਹੋਣਾ ਹੈ ਭਈ ਵਹਿੜਕਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰਿਆਂ ਦਾ ਲਹੂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਬਲੀਦਾਨ ਅਰ ਭੇਟ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:4)। ਧਰਮੀ ਹਾਬਲ ਵਰਗੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪ (ਮੱਤੀ 23:35) ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਵਹਾਏਗਾ। ਪਰ ਪੂਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਬਲ ਦੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਮਿਟਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਲੇਲੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰਵਾ ਸਕਿਆ ਸੀ ‘‘ਜਿਹੜਾ ਜਗਤ ਦਾ ਪਾਪ ਚੁੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 1:29)।

ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਕਤਲ ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 12:13)। ਮਾਫ਼ੀ ਮੁਕੰਮਲ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਇਹੀ ਗੱਲ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ (ਮਰਕੁਸ 1:4) ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਲਹੂ ਵਹਾਏ ਬਗ਼ੈਰ ਉਹ ਮਿਟੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਸਲੀਬ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਹਕੀਕਤ

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤਕ ਹਰ ਸਾਲ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:3)। ਧਰਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖ਼ੁਦਾ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਾਅਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮੁਕੰਮਲ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲ ਸਕੇਗੀ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:14)। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਨਿਆਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਲਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਵਧੀਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਵਕਤ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਲ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਵਗ ਚੁਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਉਵੇਂ ਹੀ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਚਾਹੇ ਲਾਲ ਸੁਰਖ ਰੰਗ ਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਉਨ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਅਤੇ ਬਰਫ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 1:18)। ਖ਼ੁਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੋਹਾਂ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਚੌਥਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ, ਨਵੇਂਪਣ ਦਾ ਚੌਥਾ ਖੇਤਰ, ਇਕ ਪਾਪੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ,

ਦਲੇਰੀ, ਅਨੰਦ, ਵਡਿਆਈ ਅਤੇ ਧਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰ

ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਯੁੱਗ ਬੀਤ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਬਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਇਕ ਨਵਾਂ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਦੀ ਉਸ ਆਖਰੀ ਵਸੀਅਤ ਅਤੇ ਨੇਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ, ਕਪਟੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ-ਪਸੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬੁਰੇ ਅਸਰ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 15:8), ਪੌਲਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਗਲਤ ਮਤਲਬ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:14, ਪਰ ਰੋਮੀਆਂ 3:27; 8:1 ਵੇਖੋ) ਕਿ ਮਸੀਹੀਅਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹ ‘ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਮੁਤਾਬਿਕ’ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਿਲੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਧਰਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:5)। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:31-34 ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਤਕ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ‘ਵਿਵਸਥਾ’ (ਤੌਰੇਤ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ ਦੂਜੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਚਾਰ ਗੁਣਾ ਸਾਫ਼ ਨਵਾਂਪਣ ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂਪਣ ਵਿਚ ਅਰਥਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸਹੀ ਮਾਇਨਿਆਂ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:21; ਯਾਕੂਬ 1:25; 1 ਯੂਹੰਨਾ 3:4; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:10)।